

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 16. července 2020 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht Düsseldorf – Německo) – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG v. Hauptzollamt Köln

(Věc C-97/19) ⁽¹⁾

(„Řízení o předběžné otázce – Celní kodex – Celní prohlášení – Článek 78 tohoto kodexu – Přezkum celního prohlášení – Jméno deklaranta – Změna informací týkajících se osoby deklaranta, jejímž cílem je zachytit existenci vztahu nepřímého zastoupení – Nepřímé zastoupení osoby, které bylo uděleno potvrzení o dovozu“)

(2020/C 297/16)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht Düsseldorf

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

Žalovaný: Hauptzollamt Köln

Výrok

Článek 78 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, musí být vykládán v tom smyslu, že celní orgány mohou vyhovět žádosti o přezkum celního prohlášení, jejímž cílem je zachytit existenci vztahu nepřímého zastoupení mezi zmocněncem, který omylem uvedl, že jedná výlučně svým jménem a na vlastní účet, přestože mu osoba, jež je držitelkou potvrzení o dovozu, udělila plnou moc, a zmocnitelem, na jehož účet bylo prohlášení učiněno.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 182, 27.05.2019

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 16. července 2020 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Corte suprema di cassazione – Itálie) – Presidenza del Consiglio dei Ministri v. BV

(Věc C-129/19) ⁽¹⁾

(„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2004/80/ES – Článek 12 odst. 2 – Vnitrostátní systémy odškodnění obětí úmyslných násilných trestných činů, které zaručují spravedlivé a přiměřené odškodnění – Oblast působnosti – Oběť s bydlištěm na území členského státu, ve kterém byl spáchán úmyslný násilný trestný čin – Povinnost zařadit tuto oběť do vnitrostátního systému odškodnění – Pojem „spravedlivé a přiměřené odškodnění“ – Odpovědnost členských států za porušení unijního práva“)

(2020/C 297/17)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Corte suprema di cassazione

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Žalovaný: BV

za přítomnosti: Procura della Repubblica di Torino

Výrok

- 1) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že systém mimosmluvní odpovědnosti členského státu za újmu způsobenou porušením tohoto práva se použije z důvodu, že tento členský stát včas neprovedl čl. 12 odst. 2 směrnice Rady 2004/80/ES ze dne 29. dubna 2004 o odškodňování obětí trestných činů, ve vztahu k obětem s bydlištěm v uvedeném členském státě, na jehož území byl úmyslný násilný trestný čin spáchán.
- 2) Článek 12 odst. 2 směrnice 2004/80 musí být vykládán v tom smyslu, že paušální odškodnění přiznávané obětem sexuálního napadení na základě vnitrostátního systému odškodnění obětí úmyslných násilných trestných činů nelze kvalifikovat jako „spravedlivé a přiměřené“ ve smyslu tohoto ustanovení, pokud je stanoveno bez zohlednění závažnosti následků spáchaného trestného činu pro oběti, a nepředstavuje tedy přiměřený příspěvek k odškodnění utrpěné majetkové a nemajetkové újmy.

(¹) Úř. věst. C 182, 27.5.2019.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 16. července 2020 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Conseil d'État – Belgie) – B. M. M. (C-133/19 a C-136/19), B. S. (C-133/19), B. M. (C-136/19), B. M. O. (C-137/19) v. État belge

(Spojené věci C-133/19, C-136/19 a C-137/19) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Přistěhovalecká politika – Právo na sloučení rodiny – Směrnice 2003/86/ES – Článek 4 odst. 1 – Pojem „nezletilý dítě“ – Článek 24 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie – Nejlepší zájem dítěte – Článek 47 Listiny základních práv – Právo na účinnou žalobu – Děti osoby usilující o sloučení rodiny, které dosáhly plnoletosti v průběhu rozhodovacího procesu nebo soudního řízení proti rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o sloučení rodiny“)

(2020/C 297/18)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobci: B. M. M. (C-133/19 a C-136/19), B. S. (C-133/19), B. M. (C-136/19), B. M. O. (C-137/19)

Žalovaní: État belge

Výrok

- 1) Článek 4 odst. 1 první pododstavec písm. c) směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny musí být vykládán v tom smyslu, že datem, které je třeba vzít v úvahu za účelem určení, zda je svobodný státní příslušník třetí země nebo svobodná osoba bez státní příslušnosti „nezletilým dítětem“ ve smyslu tohoto ustanovení, je datum podání žádosti o vstup a pobyt za účelem sloučení rodiny pro nezletilé děti, a nikoli datum, kdy příslušné orgány tohoto členského státu rozhodnou o této žádosti, případně po podání žaloby směřující proti rozhodnutí, kterým se taková žádost zamítá.
- 2) Článek 18 směrnice 2003/86 musí být ve světle článku 47 Listiny základních práv Evropské unie vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby žaloba podaná proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o sloučení rodiny nezletilého dítěte byla odmítnuta jako nepřijatelná pouze z toho důvodu, že dítě v průběhu soudního řízení dosáhlo plnoletosti.

(¹) Úř. věst. C 164, 13.5.2019.